

Σοφία Νέμα

Ο γάμος του Κοντοπίθαρου

Συλλογή
σπουργιτάκια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Ο γάμος του Κοντοπίθαραυ

Μια φορά και πριν πολλούς καιρούς, ζούσε σε μια μακρινή χώρα ένας βασιλιάς, ο Ξακουστός Κοντοπίθαρος. Ο καημένος ο Κοντοπίθαρος δεν ήταν Ξακουστός για τους ηρωισμούς του ή για τη γενναιότητά του, αλλά... για το μπίο του!

Όταν ήταν μικρός συνήθιζε να κρύβεται μέσα στα πιθάρια όπου φύλαγαν οι υπηρέτες τα τρόφιμα του παλατιού. Εκεί έτρωγε ό,τι έβρισκε χωρίς κανένας να τον ενοχλεί. Κάπως έτσι πήρε και το όνομά του, μια που δεν ψήλωσε και πολύ από τότε!

Ο Κοντοπίθαρος μπορεί να ήταν ένας κοντός και χοντρός ανθρωπάκος με πολλά κόκκινα γένια, μακριά μαλλιά και τρομακτικό ύφος, αλλά κατά βάθος ήταν ένας καλόκαρδος βασιλιάς με αξιαγάπητο χα-

ρακτήρα. Μια μέρα, εκεί που έφερνε βόλτες σκεφτικός μέσα στην αίθουσα του θρόνου του, σκουπίζοντας με τον μακρύ μανδύα του το πάτωμα, του 'ρχεται μια ιδέα!

– Φακιδομούρη, φωνάζει, έλα αμέσως εδώ!

– Στις διαταγές σου, Υψηλότατε..., ακούγεται μια φωνή και αμέσως εμφανίζεται ένας αστείος ανθρωπάκος, ψηλός και αδύνατος με κόκκινα μαλλιά, πολλές φακίδες και μεγάλα μπροστινά δόντια.

– Σου έχω πει χίλιες φορές να μη με αποκαλείς Υψηλότατο... Με προσβάλλεις!

– Μάλιστα, Χαμηλότατε, μουρμούρισε ο Φακιδομούρης.

– Πες μου, Φακιδομούρη, πόσο καιρό είσαι πρωθυπουργός μου;

– Τρία χρόνια, επτά μήνες και δώδεκα ημέρες, Υψηλότατε...

Ο Κοντοπίθαρος έριξε μια άγρια λοξή ματιά στον Φακιδομούρη και συνέχισε, με ύφος αλαζονικό.

— Λοιπόν, αγαπητέ, πες μου εσύ, που με ξέρεις καλά, τι πιστεύεις ότι μου λείπει σ' αυτή τη ζωή;

Ο Φακιδομούρης σκέφτεται λίγο και ζωηρά απαντάει:

— Τίποτα, βασιλιά μου, δε σου λείπει... Ίσως λίγο μπόι... Λίγο όμως...

— Κι όμως! βροντοφώναξε απότομα ο Κοντοπίθαρος. Μου λείπει κάτι και δεν είναι το μπόι... Μου λείπει μια νύφη, μια βασίλισσα, δηλαδή, και αποφάσισα να βρω κάποια να παντρευτώ. Έμεινα αρκετό καιρό μόνος μου να διοικώ το βασίλειό μου. Ήρθε η ώρα να γίνω μπαμπάς... Να αποκτήσω διάδοχο...

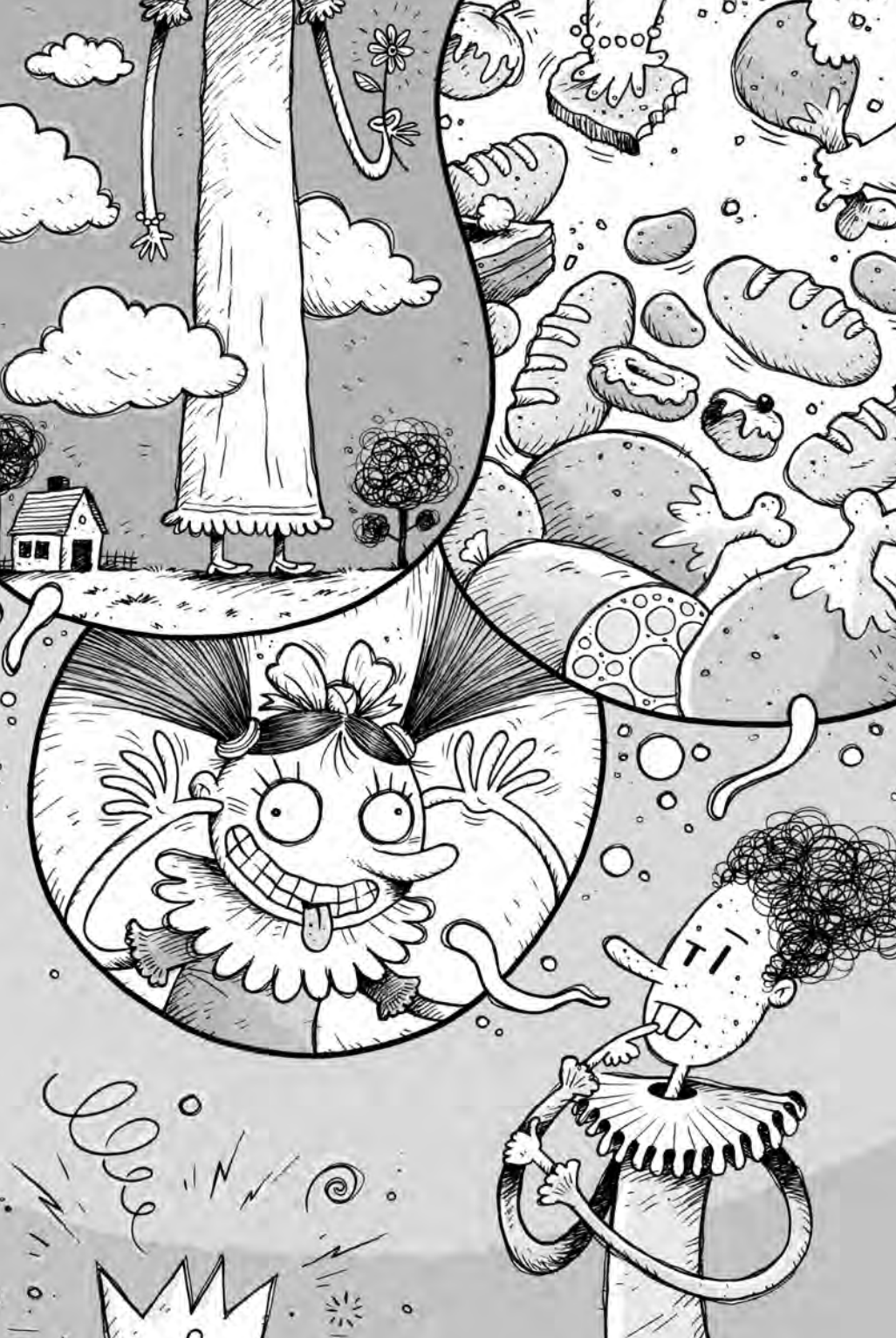
Ο Φακιδομούρης έμεινε με το στόμα μισάνοιχτο και τα μάτια γουρλωμένα.

— Τι με κοιτάς έτσι, του λέει ο Κοντοπίθαρος, εμπρός, πρέπει να οργανωθούμε!

— Έχεις κάποια στον νου σου, βασιλιά μου; ρώτησε ο πρωθυπουργός συνωμοτικά, λες κι επρόκειτο για κάποιο σοβαρό μυστικό.

— Κάποιες παλιές φίλες τις έχω απορρίψει. Για παράδειγμα, η κόρη του άρχοντα Ψηλοτάβανου...

- Ε, λοιπόν, τι έχει αυτή; ρώτησε ο πρωθυπουργός.
- Έχει ύψος ένα μέτρο και ενενήντα εννιά εκατοστά, αυτό έχει!
- Α, μάλιστα..., λέει ο Φακιδομούρης και μένει για λίγο σκεπτικός. Η άλλη, που ήρθε πέρσι με τον πατέρα της στη Γιορτή της Τσίκνας... τι σου λέει, βασιλιά μου;
- Ποια λες, αυτή που μόλις έκατσε στην τραπεζαρία έφαγε δύο πιατέλες γουρουνόπουλο, ένα τελάρο γλυκοπατάτες και πέντε καρβέλια ψωμί; Μπα, δε συμφέρει αυτή.
- Τότε ίσως εκείνη... Η κόρη του βασιλιά Τρελομάτη... Λέω τώρα εγώ...
- Ποια... Η Τρελόγκα; Αυτή να την πάρεις εσύ, Φακιδομούρη, που θα μου πεις να την παντρευτώ εγώ!
- Λοιπόν, πώς θα γίνει, βασιλιά μου; Δε φαίνεται να σου αρέσει κάποια...
- Θα οργανώσουμε μια γιορτή όπου θα προσκαλέσουμε κόσμο από τα γειτονικά βασίλεια και, φυσικά, τους άρχοντες του τόπου μας. Πρέπει να προσκληθούν και οι οικογένειες που κατέχουν τίτλους ευγενείας... Κατάλαβες, Φακιδομούρη;
- Άφησέ τα όλα πάνω μου και μείνε ανήσυχος! βιά-

ζεται να απαντήσει ο έμπιστος πρωθυπουργός και φεύγει τρέχοντας για την αποστολή που του ανατέθηκε.

Ο Κοντοπίθαρος, μόνος και πάλι στην αίθουσα του θρόνου, άρχισε τις βόλτες πέρα δώθε σκουπίζοντας το πέτρινο πάτωμα με τον υπερβολικά μακρύ κόκκινο μανδύα του, πιο βιαστικά τώρα, με αγωνία για τη σημαντική γιορτή, ώσπου μπερδεύτηκε, πάτησε το μακρύ αυτό κόκκινο βάσανο και έπεσε κάτω φαρδύς πλατύς!

Οι ετοιμασίες μιας τέτοιας γιορτής δεν είναι εύκολη υπόθεση. Ο Φακιδομούρης πήρε στα ζεστά την αποστολή που του ανέθεσε ο βασιλιάς και αποφάσισε να μην τον απογοητεύσει. Εξάλλου, πολλοί στο πα-

λάτι ζήλευαν τη θέση του πρωθυπουργού, και δεν ήθελε με τίποτα να τη χάσει.

Η γιορτή θα γινόταν σε είκοσι μέρες ακριβώς. Οι πρώτες προσκλήσεις άρχισαν να στέλνονται, αρχικά στα μακρινά βασίλεια και ύστερα στα πιο κοντινά. Τις προσκλήσεις υπέγραφε ο ίδιος ο Κοντοπίθαρος με το εξής ποίημα:

*Μικρό είναι το μπόι μου
μεγάλη η καρδιά μου.
Μια νύφη να βρω στη ζωή
να κάνει τα παιδιά μου.
Όσες με ξέρετε καλά
και θέλετε να 'ρθείτε
μη χάνετε ούτε λεπτό,
μπορεί να παντρευτείτε!
Φόρεμα βάλτε βραδινό
το Σάββατο κι ελάτε,
από τις 6 και μετά
θα πιείτε και θα φάτε.*

Καθώς ο Κοντοπίθαρος ήταν απασχολημένος με το γράψιμο των προσκλήσεων, δεν πρόσεξε πως ο αέρας από το ανοιχτό παράθυρο της βιβλιοθήκης

τού πήρε ένα από τα χαρτιά που είχε γράψει και το ταξίδεψε μακριά, έξω από το παλάτι. Και αφού το χαρτάκι πέταξε σαν μικρό πουλί, κατέληξε να πέσει στην αυλή ενός σπιτιού. Το σπίτι αυτό δεν ήταν ένα τυχαίο σπίτι. Ήταν το σπίτι της μάγισσας Ξεμαλλιάρας.

Η μάγισσα Ξεμαλλιέρα δεν είχε άδικα αυτό το όνομα. Γεννήθηκε με πολλά φουντωτά μαλλιά και, επειδή δεν μπορούσε να τα χτενίσει τόσο πολλά που ήταν, τα άφηγε πάντα αχτένιστα. Η μάγισσα είχε και μια κόρη, τη Ροζούλα, ένα κορίτσι παχουλό με ξανθά μαλλιά, κατακόκκινα μάγουλα και γελαστά μάτια. Ζούσαν μαζί στο μεγάλο Πλατανόδασος που ήταν λίγο πιο πέρα από το παλάτι του Κοντοπίθαρου. Το σπίτι τους ήταν φτιαγμένο από ξύλο και πέτρα και είχαν έναν μεγάλο κήπο με πολλών λογίων λουλούδια, σπάνια βότανα και δέντρα γεμάτα καρπούς. Στην πραγματικότητα, όλα αυτά χρειαζόνταν για να παρασκευάζει η Ξεμαλλιέρα τα μαγικά της φίλτρα, όπως έλεγε. Παρασκεύαζε χυμούς από ζουμερά φρούτα που της χρησίμευαν για να θεραπεύει τις